

Foreteelser, som vi i det sidste Aars Tid har haft i de sønderjydske Landsdele, og som har givet sig mere eller mindre drastiske Udslag. Dernæst har jeg ønsket at tilbagevise Udtalelser af den tidligere tyske Rigsdagskandidat, som har skrevet Artikler i Blade, hvori han hævder, at de økonomiske Forhold bevirker, at flere og flere ønsker sig tilbage til Tyskland. En saadan Paastand har han ikke Ret til at fremsætte, og jeg har forsøgt at bidrage til at hidføre en Opklaring af, hvad der i Virkeligheden er ydet af positive Tilskud til Genrejsning af de sønderjydske Forhold, hvad der er anbragt af Kapitaler, hvad der er givet af Laan og Garantier. Alt i alt vil jeg slutte, som jeg begyndte: at det, vi i første Linie trænger til, er at faa givet Udtryk for den Taknemmelighedsfølelse, vi nærer overfor den danske Regering og den danske Rigsdag som overfor det danske Folk for den Indsats i Genforeningsarbejdet, som her er gjort.

Statsministeren (Madsen-Mygdal): I Anledning af en Henstilling fra det ærede 5te tingvalgte Medlem (M. C. Jensen) vedrørende Fiskerimuseet og den dertil knyttede Modelsamling skal jeg i Erkendelse af dette Museums Betydning og Ønskeligheden af, at det kommer til at gøre saa stor Nytte som muligt, udtale, at hvis der rettes en Henvendelse derom til mig fra Dansk Fiskeriforening, skal jeg være meget villig til at optage en Forhandling. Men ligesom jeg maa være af den Opfattelse, at der ved den Begrænsning af Udgifterne, som det foreliggende Finanslovsforslag giver Udtryk for, ikke er gaaet haardere frem overfor Fiskeribrugets Bevillinger end overfor de tilsvarende Bevillinger til andre Erhverv, maa jeg ogsaa hævde, at der ved en Omordning af dette Museum maa tages et tilbørligt Hensyn til de økonomiske Vilkaar, hvorunder Statens Budgetter i Øjeblikket maa tilrettelægges.

Finansministeren (N. Neergaard): Det er ikke mange Bemærkninger, som de holdte Taler foranlediger mig til.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) mente, at vi havde brudt den Linie, der tidligere var angivet, kan man vel sige, af et stort Flertal paa Rigsdagen med Hensyn til vor Jernbanepolitik, ved Takstnedsættelserne. Det er en Paastand saa urimelig som vel muligt; thi netop ved Takstnedsættelsen har vi gjort det muligt at følge denne Linie med Haab om et praktisk Resultat; var Godstaksterne ikke blevet ned-

sat, vilde det uden al Tvivl have været umuligt for Statsbanerne at klare sig blot nogenlunde i Konkurrencen med de andre Befordringsmidler. Takstnedsættelsen er ikke blot nyttig for Erhvervslivet, men den er nødvendig for Banernes egen Økonomi. Saaledes har vi set paa det.

De 9 Mill. Kr. vilde det ærede Medlem have ned til 8 Mill. Kr. Men de 9 Mill. Kr. er kun, hvad Statsbanerne selv anlog det til. I alt Fald er det klart, at den Budgettering af Statsbaneindtægterne, der fandt Sted af det foregaaende Ministerium, var afgjort urigtig. Paa Statsregnskabet for 1925—26, der forelaa samtidig med, at Finanslovsforslaget blev forelagt, var der et Underskud paa over 29 Mill. Kr. Hvordan man saa kunde forsvare i den samme Maaned for 1927—28 at opstille et Underskud paa kun 13 922 000 Kr.; begriber jeg ikke. Man var midt i en Krisetid, det maatte paa Forhaand være ganske umuligt, at denne Budgettering kunde holde.

Det ærede Medlem opfattede Tilbagebetalingen af de 10 pCt. af Formue- og Indkomstskatten som en „Liebesgabe“ til det konservative Folkeparti. Det kan det ærede Medlem jo gerne kalde det, men hvis det ærede Medlem vil se lidt paa, hvad der tidligere er sagt af mig og andre om dette, vil han finde, at det er en Tanke, der hos mig saa langt fra er ny, at jeg har tilkendegivet for lang Tid siden, at det overskydende Beløb skulde anvendes til Lettelser af Takster, Skatter og Afgifter. Og da det nu er lykkedes os paa anden Maade at foretage en betydelig Takstnedsættelse og at give Kommunerne en væsentlig Lettelse paa 20 Mill. Kr., laa det ganske naturligt for at tage den Anvendelse, der her er Tale om. Det er Resultatet af uafhængige Overvejelser af dette Spørgsmaal og i nøjeste Overensstemmelse med, hvad jeg tidligere har udtalt.

Det ærede Medlem mente ligesom sine Partifæller i det andet Ting, at det hjalp ikke, og han var inde paa de smaa Husmænd, de smaa Gaardmænd og de smaa Beløb. Men for de smaa Skatteydere er der i Forvejen sørget ved den Indkomst- og Formueskattelov, som jeg selv gennemførte i 1922. Jeg har aldrig hørt nogen fra den Side, det ærede Medlem tilhører, anerkende dette, men det kan saamænd ogsaa være det samme; derfor er det ikke mindre rigtigt, at der ved denne Skattelov blev taget det mest vidtgaende Hensyn netop til de smaa Skatteydere ved Forøgelse af det skattefrie Afdrag og navnlig ved Forøgelse af Børnefradraget. Og ligesaa for